

Els drets de Déu

Romà Casanova, bisbe de Vic

En temps de reclamacions de drets, invocant les llibertats, és bo de recordar que una clau per a una correcta comprensió de la persona i de la vida social és la conjunció de drets i deures. De fet, el dret implica sempre el deure d'un altre perquè es pugui fer realitat. Imaginar una societat en què solament hi hagués drets, sense tenir en compte els deures, és una cosa impossible.

Sant Joan és la veu que crida per fer sentir el dret de Déu a ser reconegut i estimat

La festa del Naixement de Sant Joan Baptista, que celebrem en el solstici d'estiu, ens posa al davant un personatge evangèlic que, amb la força d'un profeta, parla de deures. La qual cosa no el fa gaire empàtic amb els temps en què som immersos. Tanmateix, la seva festa és ben nostrada, de gran tradició en aquestes terres, manifestant les arrels cristianes de la nostra cultura. El precursor del Senyor, ho és, tant del seu naixement, com de la seva mort. Fins i tot, la predicació de Jesucrist va precedir la crida a la conversió que fa Joan, el qual té també el privilegi de batejar-lo en les aigües del Jordà.

El missatge de Joan el Baptista és clar, tot seguint el profeta Isaïes: *Veu d'un que crida en el desert: Prepareu la ruta del Senyor, aplaneu-li els camins; tota vall serà aixecada, tot serrat o turó serà abaixat, els llocs pendents es convertiran en plana, i els escabrosos, en camins anivellats, i tothom veurà la salvació de Déu* (Lc 3,4-6). Profecia feta carn en el mateix missatger: la seva existència manifesta palesament el que proclama a temps i a destemps. De tal manera que, per proclamar la veritat enfront d'un poder basat en la violència i la corrupció, és

decapitat, essent màrtir de qui va dir: *Jo soc el camí, la veritat i la vida* (Jn 14,6).

Sant Joan és la veu que crida per fer sentir el dret de Déu a ser reconegut i estimat. La qual cosa demana de la humanitat el dret a lloar-lo i donar-li gràcies (cf. Rm 1,21). Aquest és el pecat fonamental dels qui, veient, en ells i en la creació en què som immersos, els signes de la presència de Déu, entenen la vida com una simple recerca de drets, oblidant la font de la qual sorgeix tot: l'amor gratuït de Déu. Aquesta actitud manifesta una visió molt empèditada del misteri de la vida. Es dona cabdal importància a la fruïció dels dons, oblidant la mà generosa de la qual ens venen tots els béns. Aleshores, la recerca dels drets no té cap fonament, solament el caprici, perquè té el perill d'oblidar la raó profunda del do que es lliura. El deure de reconèixer Déu, amb la fe i l'amor, és camí d'autèntica llibertat.

